

ΎΣΤΗΣ ΜΟΥΣΑΙΣ.

ὦ σεις, ἑνέα Μούσαις, ἔλατε μαζί ὅλαις
 'Στοῦ μπουνταλά ἑμένα τὸ ἀδεϊανὸ κεφάλι,
 Καὶ δόσατέ μου λύραις, βιολιά καὶ μπάσαβιόλαις,
 Ν' ἀρχίσω συναυλία ποιητικὴ μεγάλη.
 Ναι, Μούσαις, βοηθάτε νὰ ψάλλω λευθεριαῖς,
 'Αντάραις, αἶμα, μάχαις, ρουκέταις, κουμπουριαῖς.

'Αλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, ἀφροπλασμέναις κόραις,
 'Ενῶ παντοῦ εἰρήνη καὶ τάξις βασιλεύει,
 'Εγὼ ζητῶ νὰ ψάλλω πολέμους καὶ σπαλζόραις,
 Καὶ θέλω ἀφρισμένος ὁ Ἄρης νὰ κατέβῃ.
 Γι' αὐτὸ καὶ σεις πετάτε, χρυσαῖς μου κοπελούδαις,
 Καὶ φεύγετε μακριὰ μου ὡσὰν τῆς πεταλούδαις.

Εἶμαι τρελλός, τὸ ξέρω, μὰ γιὰ πολλή μου χάρη
 Μὴ φύγετε, σταθῆτε, καὶ ὅ,τι θέτε ψάλλω,
 Τὸν ἔρωτα, τὸ κύμα, τὰ ἄστρα, τὸ φεγγάρι,
 Κι' ὑπόσχομαι 'στὸ νοῦ μου πολέμους νὰ μὴ βάλλω.
 Μὰ σεις δὲν μοῦ ἀκοῦτε τὴν τόση φλυαρία . . .
 'Α! ῥιπιτὶ σὰς πᾶσι γιὰ τὴν ἐπιδημία.

Κι' ἐγὼ σὰς δικαίονω γι' αὐτὴ σας τὴ φευγάλα
 Γιατί εἰς ὅποιο μέρος ἰδῆτε βρώμα 'λίγη,
 Καὶ ὅπου καὶ ἂν πιῆτε βρώμιον νερὸ μὴ στάλα,
 Εὐθὺς φτερά στὰ πόδια καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ.
 Σεις θέτε μέσα κι' ἐξω νὰ ἦθε καθαραῖς,
 Ὅσων τὸ χιόνι ἄσπραις, ἀφράταις, τρυφεραῖς.

Λοιπὸν 'στὸν Ἑλικῶνα ἀπάνω ἀνεβῆτε
 Γιατί καὶ μία ὥρα ἂν μείνῃτ' ἐδῶ πέρα,
 Σὲ ποῖο ποτάμι μέσα ἢ λίμνη θὰ λουσθῆτε;
 Ποτάμια, λίμναις, ὅλα εἶναι γεμάτα λέσα.
 Ἀπὸ τὰ χρυσταλλένια νερά τῆς Κασταλίας
 Νὰ πέσετε 'στὸ βρώμιον νερὸ τῆς Δημαρχίας;

Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ, ἀγαπηταῖς μου Μούσαις!
 Σαράντα, ἂν μπορῆτε, νὰ κάμετε ποδάρια,
 καὶ φύγετε ἀμέσως σαρανταποδαρούσαις
 Ἀπὸ τοὺς Ἰλισσοὺς μας κι' ἀπὸ τὰ Κεφαλάρια.
 Θὰ γίνεταί βρωμούσαις, κι' οἱ ποιηταὶ μαζί,
 Καὶ δὲν θὰ ἦναι βρώμαις μονάχα οἱ πεζοί.

Σὰν τὴ 'δική μου Μοῦσα μὴ θέτε νὰ γενῆτε,
 Ποῦ ὅπου καὶ ἂν τύχῃ τὸ μπάνιο τῆς θὰ κάμῃ.
 Ἐκείνη εἶναι βρώμα καὶ μὴ τὴν μιμηθῆτε,
 Αὐτὴ εὐθὺς βρωμίζει καὶ καθαρὸ ποτάμι.
 Σεις μένετε γιὰ πάντα εἰς τὰ ψηλὰ ἐκεῖ,
 Καὶ γύρω σας σκορπάτε ἀγγέλων μουσικὴ.

'Εδῶ δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μονάχα λέσα,
 Καὶ τούτῃ εἶναι τώρα ἡ μόνη πατινάδα,
 ὅλα βρωμοῦνε, Μούσαις, σ' αὐτὴ τὴν ἀτμοσφαῖρα,
 κι' ἀπὸ τὴ βρώμα νοιώθω πῶς εἶμαι 'στὴν Ἑλλάδα.
 Μακριὰ λοιπὸν ἀμέσως ἀπὸ τὴ γῆ αὐτῇ,
 Μακριὰ καὶ ἀπὸ ἑμένα τὸν βρωμοποιητή.

Souris

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Περὶ ἐσωδράκων καὶ μὴ χάνεσθε.

Σήμερον θὰ ἦμαι shocking.

Κρίνω καλὸν νὰ προτάξω τὴν προειδοποίησιν ταύτην, ἵνα οἱ ἀγαθοὶ ἀναγνώσται τοῦ αἰΜὴ Χάνεσαι, ἀμα φθάσωσιν εἰς τὸ ἰδικόν μου ἄρθρον τὸ ὑπερπηδήσωσιν, ἐὰν ἦναι σεμνοὶ καὶ αἰδήμονες, ἢ διέλθωσιν αὐτὸ ἐν σπουδῇ φράσσοντες τὰ ὅσα καὶ τὴν εἶνα, ὡς οἱ ἀγαθοὶ ἄστοι τῶν Ἀθηνῶν, ὅσκις ἐξ ἀνάγκης ἐπρόκειτο νὰ διέλθωσι ῥύμην τινὰ, ἔστω καὶ πρὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος κειμένην, πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς χλωριούχου τιτάνου.

Δὲν πταίω ἐγὼ, ὅμως πταίει τὸ θέμα μου· θέμα μου δὲ εἶνε . . ., θὰ τὸ πιστεύσητε; τὰ ἐσωδράκα τῶν ὀρχηστρίδων τοῦ αἰαρθενῶνος, τὰ ὅποια σήμερον δι' ἐμὲ εἶνε τρισέβαστα, ὡς τὸ ἱερὸν βρακίον τῆς Φατμέ.

Ὅτε πρὸ ἀρκετῶν ἡμερῶν μετέβην εἰς τὰς «Μούσας», εἶδον τέσσαρας χορευτρίαις, ληφθεῖσας ἐξ ἐνὸς τῶν ἐσχάτων θεάτρων τοῦ Via del molo τῆς Νεαπόλεως, ὀρχουμένας ὅπως ὁ Θεὸς ἤθελεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἐνδεδυμένας τὴν ἀναβολὴν τῶν ὀρχηστρίδων, ἥτις ὑπάρχει ἐν χρήσει, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐφευρέθη ὁ τρόπος τοῦ καθαρίζειν τοὺς ὄνυχας. Μεταβὰς ὅμως προχθὲς εἰς τὸν αἰαρθενῶνα, εἶδα τὰς αὐτάς χορευτρίαις θαυμαζομένας ὑπὸ τὰ αὐτὰ πρόσωπα, ποιούσας τὰ αὐτὰ καὶ χειρότερα βήματα, φερούσας τὴν αὐτὴν ἀναβολὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπὸ τὰ ἐσωφρούστανα μικρὰ ἐσωδράκα, διήκοντα μέχρι τοῦ μέσου τοῦ σκέλους, ἀκριβῶς οἷα φέρουσιν αἱ συνήθεις ξύλιναί πλαγγῶνες. Ἡρώτησα διὰ τὸν νεωτερισμὸν καὶ ἔμαθον ὅτι ἐγένετο τῇ διαταγῇ τοῦ Δουκὸς τῆς Ἀστυνομίας.

* *

Ἡ διαταγὴ αὕτη συμπίπτει ἀληθῶς μὲ τὴν ἄλλην περὶ ἐμφράξεως τῶν ὑπονόμων, καὶ περὶ ἐπιχειρήσεως δι' ἀσθέντου, ἀλλ' ἄγνοω ἂν στηρίζεται ἐπὶ τῶν λόγων τῆς δημοσίου ὑγείας, διότι ἡ ἐπὶ ταύτης ἐπιτροπὴ τῶν ὀρχηστρίδων εἶνε λίαν ἔμμεσος. Ἐπειτα δὲν εἰζέυρω κατὰ πόσον συμφωνεῖ μὲ τὰ διεθνή νόμιμα, διότι δὲν πιστεύω εἰς τὴν ἐσχάτως συνομολογηθεῖσαν ἰταλο-ἐλληνικὴν σύμβασιν νὰ ἐτέθῃ ἰδικιτέρα ῥήτρα περὶ τῶν ἐσωδράκων. Ἀλλ' ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἐμφράξεως ὅπως δὴ ποτε, εἶμαι κατὰ πάντα σύμφωνος, καὶ θὰ προέτεινον μάλιστα νὰ τεθῇ εἰς τὸ στόμα τῶν ῥητόρων μας, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ κ. Δουζίνα ἐξαιρουμένου, ζῶντα παρθενίας, ἐξ ἐκείνων ἃς μετεχειρίζοντο κατὰ τὸν μεσαιῶνα, νὰ φραχθῇ ὁ στόμαχος τῶν πολιτικῶν μας διὰ αἰδηρῆς κιγκλίδος, νὰ φραχθῇ τὸ δοχεῖον, ἐν ᾧ περιέχονται οἱ

προητοιμασμένοι ἐπικήδαιοι τοῦ κ. Πανταζῆ, νὰ φραχθῇ ἡ τετάρτη στήλη τοῦ «Τηλεγράφου» καὶ τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος», διὰ νὰ μὴ δημοσιεύσῃ πλέον προσκλητήρια ἐπιστράτων. Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Ὁ λόγος, ὅστις ὑπηγόρευσε τὸ δρακόντιον τοῦτο μέτρον, στηρίζεται ἐπὶ τῆς δημοσίας ἠθικῆς.

Ἄρα τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα λευκὰ ἐσώδρακα, ὧν ἡ πάναγνος λευκότης ἀστράπτει ἐπὶ τῆς χθαμαλῆς σκηνῆς τοῦ «Παρθενῶνος» εἶνε ἰσάριθμοι πτέρυγες ἀγγέλων, ἀπομακρύνουσαι πάντα βέβηλον λογισμόν. Εἶναι αἱ τρεῖς χριστιανικαὶ ἀρεταί, ἡ Πίστις, ἡ Ἐλπίς καὶ ἡ Ἀγάπη, αἵτινες ἐγέννησαν καὶ τετάρτην χριστιανικὴν ἀρετὴν . . . τὴν Ἀστυνομίαν.

* *

Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον. Τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα ἐσώδρακα εἶναι φάροι φωτεινοί, ὧν ἡ αἴγλη, ἐνφωτίζει ἀφ' ἑνὸς τὴν σεβασμίαν μορφήν τῶν ἱεροεξεταστῶν τῆς Ἀστυνομίας, ὁδηγεῖ τὸ πνευμά μου μέχρι τῶν ἀπωτέρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος καὶ μετὰ κἀμνεὶ νὰ γένωμαι φιλόσοφος καὶ ὀνειροπόλος. Τίς θὰ τὸ ἐπίστευεν ὅτι ἡ φιλοσοφία ἔχει ἀνάγκην ἐνίοτε τῶν ἐσώδρακων, ὅπως τῇ χρησιμεύουσιν ὡς σημεῖον ἐκκινήσεως διὰ τὰς μελέτας καὶ τὰς ἐρεῦνας τῆς!

Πλὴν αἱ σκέψεις μου δυστυχῶς δὲν εἶναι εὐχάριστοι. Τὰ ἐξαγόμενα αὐτῶν εἶναι μεμψίμοιρα ὀλίγον. Ἰδοὺ αὐτά.

Ὅτε μία κοινωνία ἔχει ἀνάγκην τῆς Ἀστυνομίας ὅπως ἐπιβλέπῃ καὶ προστατεύῃ τὴν ἠθικὴν τῆς, ἀλλοίμονον τότε εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην!

Ὅτε ἡ ἠθικὴ ἔχει ἀνάγκην τῶν ἀστυνομικῶν διαταγμάτων ὅπως ἐπιβάλληται εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἠθικὴν.

Κανὼν γενικός· ἡ Ἀστυνομία εἶναι ἡ παθολογία τῆς πολιτείας· πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται ἐμμέσως ἢ ἀμέσως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς εἶναι νόσημα.

Καὶ τὰ φύλλα τῆς συκῆς, δι' ὧν ἡ Ἀστυνομία ζητεῖ νὰ θωρακίσῃ τὴν αἰδῶ τῶν σαρκίνων νευροσπάσεων τοῦ «Παρθενῶνος», εἶναι φάρμακον ἐλέγχον ἀσθένειαν δεινὴν· τὴν σεμνοτυφίαν.

Ἡ λέξις περιέχει μέσα τῆς τὸν τύπον, ἀσθένειαν τοῦ συρμοῦ σήμερον, καὶ μετὰ σώζει ἀπὸ τὰς περαιτέρω ἐξηγήσεις.

* *

Ὡς ἐδῶ ἀφικνοῦνται αἱ σκέψεις μου, καὶ προχωροῦσι καὶ μακρύτερον. Δὲν προχωρῶ ὅμως διότι ὁ προορηθεὶς τύπος ἀπαγορεύει τὴν λίμαν. Δὲν ἐπιτρέπει οὐδ' εἰς ἐμὲ νὰ τὴν γράψω, οὐδ' εἰς σᾶς νὰ τὴν ἀκούσητε.

Ἀλλ' ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων δύναται πᾶς τις εὐκόλως νὰ εἰκάσῃ μέχρις ὁποίων σκέψεων ἐμπορεῖ τις νὰ παρασυρθῇ ὁμιλῶν περὶ ἐσώδρακων καὶ πόσα δύναται νὰ εἴπῃ.

Ὡς ὁ ἡμιπολιτισμὸς ἐφόνευσε τὴν πρόοδόν μας, καὶ ἡ σεμνοτυφία ἐδηλητηρίασε τὰ δημόσια ἔθνη μας.

Βχομεν τὴν μωρὰν ἀξίωσιν νὰ δεχθῶμεν τὸν πολιτισμὸν τῆς δύσεως μετὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπογραφῆς. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν γίνεται, κύριοί μου.

Ὁ πολιτισμὸς εἶναι τὸ ὕδωρ τοῦ δημάρχου μας. Ἐνέχει ἐν ἑαυτῷ ἀδιόρατα τὰ μιάσματα, ὡς ἐκεῖνο τὰ βακτηρίδια. Θέλετε νὰ δροσισθῇτε; πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ πίνητε καὶ βακτηρίδια.

Καὶ ἐκεῖνα, καθὼς ταῦτα διέπουν νόμοι ἀπαράγραπτοι καὶ ἀνεξιχνίαστοι, νόμοι τῆς φύσεως πηγάζοντες ἐκ τῆς γενικῆς ἀρχῆς τῆς γενέσεως καὶ τῆς φθορᾶς, μέχρι τῶν ὁποίων

δὲν ἐξικνοῦνται οὐδὲ τὰ μικροσκοπία τοῦ κ. Δελιγιάννη, αἱ χημικαὶ ἀναλύσεις τοῦ κ. Χρηστομάνου, οὐδὲ αἱ παρθενικαὶ διατάξεις τῆς Διοικητικῆς Ἀστυνομίας.

Θέλετε τὸν πολιτισμὸν, ἢ θέλετε νὰ διατηρήσητε τὰ ἀρχαῖα πατριαρχικά σας ἔθνη; Ἄν θέλετε τὸ δεύτερον, τεθῇτε ὑπὸ καθαρίων, διακόψατε πᾶσαν σχέσιν, πᾶσαν ἐπιμιξίαν, καταργήσατε τὸν ἀτμὸν, τὸν ἡλεκτρισμὸν, καὶ ζήσατε ὡς κοχλίας ἐντὸς τοῦ κελύφους σας.

Ἄν θέλετε τὸν πρῶτον, δέχθητε ἀνευθυρίαστως καὶ ἀνευδρῶν αὐτὸν, καὶ ἀφήσατέ τον ἡρέμα νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν πρόοδόν του. Δέχθητε τὰ εὐεργετήματα ὁμοῦ μετὰ τὰ κακά του, διότι καὶ ταῦτα κακὰ θεωρούμενα σήμερον ἐνδέχεται νὰ θεωρηθῶσι σωτήρια αὔριον.

* *

Ἡ σεμνότης τῶν δημοσίων ἡθῶν δὲν ἐπιβάλλεται· τὰ ἤθη εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀγωγῆς. Φροντίσατε εἰς ταύτην, ἂν θέλετε νὰ μετριάσητε τὴν διαφθοράν καὶ τὴν παραλοσίαν.

Ἐνσταλάξατε τὸ σπέρμα τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ τῆς ὑγιούς καὶ τῆς λελογισμένης εἰς τὸν λαόν, καὶ δότε τὸ παράδειγμα εἰς ἀπὸ τῆς ἐξουσίας.

Μὴ ἀφίστητε τὸν Νικολόπουλον νὰ διδάσκῃ τὸ κυβερνᾶν, μὴ τὸν Βελέντζαν τὸ διαχειρίζεσθαι, μὴ τὸν Σπανὸν τὰ πρὸς τὸν πλησίον καθήκοντα.

Ἐπειτα κατέλθετε εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀνατρέξατε εἰς τὰς πηγὰς, σπουδάσατε τὰ μέτρα τὰ κατάλληλα, ὅπως ἐπιφέρητε περιθάλψιν τινα καὶ θεραπείαν.

Ἄλλως, ὅταν ἡ μόνη περὶ ἠθικῆς φροντίς σας περιορίζεται εἰς τὸ προπηλακίζειν τὸν τυχόντα διαβάτην, διότι οὐρῃσεν ἐπὶ τοίχου τινός, ἀφοῦ δὲν εὐρίσκονται οὐρητήρια, εἰς τὸ καταβασανίζειν τὸ ἐξοκεῖλαν θῦμα, τὸ πωλοῦν τὴν σάρκα ἀντὶ τροφῆς, διὰ λόγους χηματολογικοῦς, καὶ τὸ ἐπιβάλλειν ἐσώδρακα λευκὰ εἰς τὰς ὀρχηστρίδας, ἐνφ' ἧς ἐτέρου ἐπιτρέπει τὴν μεταβολὴν τῶν δημοσίων περιπάτων εἰς ἀνεξάντλητα μεταλλεῖα λιπαρᾶς ὕλης, καὶ παραβλέπετε τὴν συχνὴν ἐμφάνισιν τῶν στρογγύλων μετεώρων εἰς πᾶν ἐντὸς τῆς πόλεως οἰκόμενον, καὶ παρέρχεσθε ἐν σιγῇ τὰς ἀνωνόμους νυκτερινὰς συνεντεύξεις πολλῶν δυάδων τοῦ αὐτοῦ φύλου ἐντὸς τῶν δημοσίων κήπων, καὶ κλείετε τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν εἰς τὴν αἰσχρὰν σεματεμπορίαν, τότε ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι βδελύττομαι τὴν ἠθικὴν σας καὶ ὅτι κηρύσσομαι πρῶτος ἐγὼ ἀνήθικος.

* *

Ἀκούσατέ μου, κύριοι τῆς Ἀστυνομίας· ἀφετε τὰ πράγματα νὰ τρέχωσι τὸν φυσικὸν τῶν ροῦν. Ἀφήσατε τὰς μεταφράσεις εἰς τὸν κ. Λεονάρδον, τὰ κατὰ περιόδους δημοκρατικά ἄρθρα εἰς τὸν Φιλήμονα, τὴν ἀγγλικὴν ἱστορίαν εἰς τὸν Κασσιμάτην, τὰ ἐπικά ποιήματα εἰς τὸν Ἀντωνιάδην καὶ τὴν φυσικὴν ἀναβολὴν εἰς τὰς χορευτρίδας τοῦ Παρθενῶνος.

Μὴ πράξητε ὅ,τι πράττουσι σεμνοτυφοὶ τινες Ἀγγλίδες· αἵτινες περιβάλλουσι μετὰ κάλυμμα τοὺς πόδας τῶν τραπέζων μόνον· διότι ἀγγλιστὶ καλοῦνται legs, ἥτοι σκέλη, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐμποδίζει νὰ ἐπιδειξῶσιν ἱεροκυφίως τὰ ὁμώνυμα αὐτῶν μέλη, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ.

Καὶ τέλος, ἂν ἐπιμένετε εἰς τὴν ἀπόφασίν σας, ἐστὶ τοῦλάχιστον συνεπεῖς καὶ ἐφαρμόσατε αὐτὴν μετὰ δικαιοσύνης.

Όταν πρόκειται νά σωθῶσι τὰ δημόσια ἥθη, πρέπει νά μή παραμελήσητε τίποτε. Ὅφείλετε ἐπομένως νά διατάξετε τοὺς λαχανοπώλας νά πωλῶσι τοῦ λοιποῦ τὰ ἀγγούρια τυλιγμένα ἐντὸς χαρτίου· νά διατάξετε τοὺς κηπουροὺς νά δίδωσιν ἄλλο σχῆμα εἰς τὰ ρεπάνια· νά ἐπιβάλητε εἰς τὸν κ. Σλήμαν νά ἐνδύσῃ μὲ ἐν τοῦλάχιστον νυκτικὸν ὑποκάμισον ἕκαστον τῶν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ μελάρου του ἀγαλμάτων· νά φροντίσητε ὅπως κατὰ διαστήματα ἐνεργῆτε ἐγγύσεις ἀπὸ βρωμιούχον κάλι εἰς τοὺς περιπλανωμένους κύνας, ἵνα καταπραῦνομένων τῶν νεύρων των μὴ ἀφίενται εἰς οὐχὶ λίαν εὐφήμες ὁρμαὶ ἐν μέσῃ δδῶ, καὶ ἐπὶ τέλους ὀφείλετε ν' ἀνασύρετε τὴν βράκαν τοῦ κ. Τσουτσουνάτου μέχρι τοῦ μετώπου διὰ νὰ τὸν καλύψητε ὁλόκληρον. . . .

Οὕτω λησμονοῦντες τὰ ἐπίγεια θέλομεν κανονίσει τὰς φυσικὰς ὁρμὰς μας συμφώνως μὲ τὰς διατυπώσεις τοῦ Τριφίδου, καὶ χάρις τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἐπισκόπων Τρίκκης καὶ Θυμακοῦ θέλομεν καταστῆ ἄξιον κληρονόμος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν!

Ὡ Μολιέρε! διατί δὲν ἐφρονέετε τὸν πρῶτον Ταρτούφον!

Τενεκές.

Τίς πταίει; οἱ ἄρχοντες ἢ οἱ ἀρχόμενοι;

Σὰς γράφω φέρων ἐπὶ τῆς καρδίας μου δύο τραύματα τὰ ὁποῖα ἤνοιξεν ὁ κοιλιακὸς τύφος, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Δημέρχου καὶ τοῦ δημοτικοῦ αὐτοῦ συμβούλιου.

Εἶναι θαυμασμοῦ ἄξια ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, μεθ' ἧς οὗτος ἀποδέχεται τὴν σφετέρεισιν τῆς παρουσίας του, τὴν ἐξουδένωσιν τῆς τιμῆς του, τὴν δολοφονίαν τῆς ζωῆς καὶ ὑγείας του, ἐν μιᾷ φράσει, τὴν ποδοπάτησιν τῶν ἀπολύτων αὐτοῦ δικαιῶν.

Γνωρίζετε, κ. συντάκτα, τὸ ἄλυτον ἀκόμη πρόβλημα —τῆς διαφθορᾶς τῶν λαῶν ὑπὸ διαφθορέων κυβερνητῶν, ἢ τῆς γενέσεως τούτων ἐκ τῶν σπλάγχων διεφθαρμένων κοινωνιῶν.—Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων συντρέχει εἰς τὴν λύσιν τοῦ δυσκόλου προβλήματος.

Ὁ Κουμουνδούρος εἶναι τὸ τέκνον τοῦ ἔθνους. Τὸ ἔθνος, ἐξεσχίσθη προδοθὲν εἰς τὸ μέγα αὐτοῦ ζήτημα, καὶ συγχρόνως κατέπιε τὴν προδοσίαν, ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ μικρὸν παιδίον, μετὰ πολλὰς φωνασκίας, ῥοφᾷ ἐπὶ τέλους τὸ διδόμενον αὐτῷ φάρμακον, κλείον τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ Βελέντζας κατεχράσθη τὰ δημόσια, καὶ ὅμως ὁ οἰκονομολόγος αὐτὸς εἶναι ὁ ὄνυξ ἐξ οὗ διαγινώσκει τις τὸν . . . Ἕλληνα. Ὁ Δήμαρχος Ἀθηνῶν εἶναι ὁ μακελλάρης τῆς ὑγείας τῶν συμπολιτῶν μας, καὶ ὅμως ὁ Δήμαρχος εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν τέκνον τῶν Ἀθηναίων.

Σὰς γράφω, ἐπαναλαμβάνω, φέρων ἐπὶ τῆς καρδίας μου δύο βαθεὰ τραύματα τὰ ὁποῖα ἤνοιξεν ὁ δημοτικὸς τύφος: καὶ ὅμως τὸ δημοτικὸς αὐτὸς, εἶναι μία λέξις περιλαμβανούσα ἐν ἑαυτῇ καὶ Δήμαρχον καὶ δημότας, καὶ ἄρχοντας, καὶ ἀρχομένους.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀφορμὴ τῆς μαστιζούσης ἡμᾶς νόσου ὁ Δήμαρχος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Βυθυμείσθε, κ. συντάκτα, τοὺς στεφάνους οὓς ἐθέσαμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεαροῦ μας δημάρχου. Τοὺς στεφάνους ἐκείνους ὁ Δήμαρχος θέτει σήμερον ἐπὶ τοῦ νεκροκραδᾶτου τῶν προσφίλων μας! Τί πταίει ὁ ἀτυχὴς Δήμαρχος; Τόσον ἡδύνατο, τόσῳ μόνον πράττει. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμεν ἐκ προθέσεως, ἀλλὰ ἡμέλησεν, ἀλλὰ . . . ἀλλὰ . . . ἀλλὰ τότε πῶς οἱ δημόται δὲν ἐθραυον τὴν κεφαλὴν του; οἱ δημόται

πῶς δὲν ἠνάγκαζον αὐτὸν νά ὀρύξῃ ὑπονόμους, νά καθάρῃ τὰ ὕδατα, νά ἰδρῶσιν οὐατηρία; Μήπως δὲν ἐγγνώριζον ὅτι ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνέλαθεν αὐτὸς τὸν δῆμον, μᾶς ὤδηγεῖ πρὸς τὸ νεκροταφεῖον; Μήπως δὲν ἤκουον καθ' ἡμέραν τὰς κραυγὰς, τὰς διαμαρτυρήσεις, τὰς ἀπειλὰς, τὸν ὄρυδον; Δὲν ἐβλεπον τὰ ὕδατα; Δὲν ἡσθάνοντο τὴν ἀποφορὰν τῶν οὕρων δὲν . . .; δὲν . . .; Τί ἐπραξαν οἱ δημόται; Ἀνέθηκαν τὰς ἐλπίδας αὐτῶν εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον!! Ἀλλ' ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἡ χεὶρ τοῦ θεοῦ, τοῦ διαδόλου (ὃν τινα προτιμάτε ἐκ τῶν δύο) δικαίως καταφέρει ἐφ' ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων μας τὰ τυφώδη αὐτοῦ κτυπήματα.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον! μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ δημοτικὸν αὐτὸ συμβούλιον ἄπορον πῶς δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν καὶ ἄλλων ἐπιδημιῶν, ἀφοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ παληόπαιδᾶ τινα καὶ ἀπὸ μερικοὺς ὑδροκεφάλους. Ἐτυχῆ ποτε νά παρευρεθῇτε ἐν τῷ δημοτικῷ αὐτῷ συμβουλίῳ; θὰ σὰς συνεβουλευόμεν καλλίτερον νά σκοτώσῃτε τὸν καιρὸν σας εἰς τὸν παιδικώτερον, ἀλλὰ καὶ μωρότερον σύλλογον. Ἀναγνώσατε τὰ πρακτικὰ αὐτοῦ, καὶ θὰ ἐννοήσῃτε τὴν ἀλήθειαν τῶν γραμμῶν μας. Καὶ πῶς ὄχι; Τίνες ἀπαρτίζουσι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ἀθηναίων; Γνωρίζετε μετὰ τούτων κανένα βιομήχανον, κανένα ἔμπορον, κανένα ἱεροπώλην, κανένα ὑποδηματοποιὸν, κανένα ἐπὶ τέλους πρακτικὸν ἄνθρωπον, πονοῦντα διὰ τὴν ἐκλέξασαν αὐτὸν πόλιν, διὰ τοὺς ἐκλογεῖς του, διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του; ὄχι, ὄχι ἀπολύτως ὄχι!.. Ὁλοὶ, δικηγόροι, δικηγόροι, δικηγόροι. . .

Ὡ δικηγορία, πόσῃ διαφθορὰν εἰσήγαγε εἰς τὴν ἀγνήν μας πατρίδα!

Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία θὰ μὲ εἰπῇτε τί ἐπραττεν; Ἡ ἀστυνομία συνέτρεξεν εἰς τὸ ἔργον τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἀφίνουσα νά σφάζωσιν ὅπου ἤθελον οἱ κρεπωῶλαι, νά πωλῶσιν ὅπου ἤθελον οἱ ὀπωροπῶλαι, νά οὐρῶσιν ὅπου ἤθελον οἱ ἐκφυλακτοὶ Ἕλληνας, καὶ νά συμμετέχῃ καὶ αὐτὴ ὅλων τῶν ἐν λόγῳ ἄθλων! Ἐν τούτοις τὴν ἀστυνομίαν αὐτὴν τὸ ἄττυ μας τὴν ἀνέχεσθαι ἀνέκαθεν, τὴν εὐνοεῖ, τὴν συμπαθεῖ, καὶ δὲν δύναται νά ἀναπνεύσῃ χωρὶς αὐτῆς! Ἐρωτήσατε ἂν θέλετε τὰ χαρτοπαικτεῖα, τὰ σφαγεῖα, τὰ πορνεία, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἴα ὅσα ὑπάγονται εἰς τὴν ἐπίβλεψιν καὶ προστασίαν τῆς ἀστυνομίας, καὶ θὰ πεισθῇτε.

Τώρα δὲν μένει πλέον παρὰ ἡ Νομαρχία· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ . . . αἱ! αὐτὴ ἀνέμενε τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὴν δημοτικὴν ἀρχήν. Ἀλλὰ τότε ἡ κυβέρνησις; Ἡ κυβέρνησις τότε μὲν κατεγίνετο εἰς τὴν ὥς οἶόν τε ἀναίμακτον κατάρκτησιν τῶν ἐπαρχιῶν, σήμερον δὲ καταγίνεται εἰς τὴν ὥς οἶόν τε ἀναίμακτον ἀποτελεῖωσιν καὶ ἥρεμον ταφὴν τῶν πτωχῶν συμπολιτῶν μας. Θεᾶται ἀπαθὲς τὴν ἐπὶ ῥίψιν τοῦ ἐγκλήματος ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν Νομαρχίαν, ὑπὸ ταύτης πάλιν εἰς τὴν Νομαρχίαν, καὶ ὑπὸ τῆς Νομαρχίας εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὡς τὸν λεγόμενον ἐμπορικὸν γύρον ἢ μεταφορὰν, συγκαλεῖ ἱατροσυνέδρια, καθόσον εὐκαιρεῖ ἀπὸ τὸν μετὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐνδοξον ἀγῶνα, καὶ θάπτει, θάπτει, αἰωνίως θάπτει.

Τὸ συμπέρασμά μου ἐν τῇ μακρᾷ μου ταύτῃ ἐπιστολῇ, κύριε συντάκτα, εἶναι, ὅτι καθ' ὃν τρόπον—σιωπηλὸν, πένθιμον, βλακώδη—θάπτομεν τὰ σώματα ἡμῶν, κατὰ τὸν ἴδιον θὰ θάπτωμεν, καὶ τὰς ψυχὰς μας, καὶ τὰ δνεῖρά μας καὶ τὰς ἐλπίδας μας, ἐν ὅσῳ δὲν θάψωμεν ἅπαξ διὰ παντός τὴν νεκροθάπτριαν ἡμῶν διοίκησιν.

Εἰς συνδρομητῆς σας.